

Vím, že nejsem sám –

Rozhovor s V. Zikmundem [2]

Pán Bůh s námi –

P. Sláma [5]

Janské Lázně posedmé [6]

Vysvětlení –

Katecheze ve sboru [8]

Něco o Svítáku –

Mládež a hudba [11]

Vím, že nejsem sám

Rozhovor s bratrem Vojtěchem Zikmundem

Když jsem si domlouvala rozhovor s čerstvým osmdesátníkem bratrem Vojtěchem Zikmundem, znala jsem některé z jeho životopisných údajů. Lékař i jáhen, presbyter a nějakou dobu kurátor vinohradského sboru, otec sedmi dětí, věrný návštěvník bohoslužeb i biblických hodin. Zajímalo mě, jak člověk na prahu osmdesátky hodnotí to, co prožil — co zůstalo jako důležité a co se časem stalo nepodstatným.

Jak se cítíte na konci osmého desetiletí svého života?

Říkám si, že stárnu od nohou a od hlavy. Horší paměť, roztržitost, občas člověk hledá, jak věci pojmenovat. To ostatní zatím vyhovuje. Vadí mi hlavně ta chůze, ale lidé už si asi zvykli vídat mě s holí.

Patříte k pilířům vinohradského sboru. Jak se vlastně utvářela vaše víra? Byl jste už odmalička vychováván v evangelické rodině?

Byl jsem z rodiny vlažně katolické, maminka byla oddána duchu Masarykově, církev jí byla vzdálená. Tatínek do kostela chodil až v době německé okupace.

Ovlivnil vaši víru nějak také tatínek vaší ženy, profesor Hromádka?

Znali jsme se s nimi již před jejich odjezdem do Ameriky. Věděl jsem, že byli levicově orientovaní, což odpovídalo mému tehdejšímu studentskému přesvědčení. Osobně mě přijali velmi hezky již od začátku, jejich sympatie jsem si velmi vážil. Oba věděli, že přijmout evangelickou víru pro mě není jednoduché. Hodně jsme o tom všem mluvili, zvláště když jsem později rodině ohlásil svou duchovní krizi, která trvala vlastně skoro 10 roků. Tatínek se mě snažil znovu vrátit k poctivému

křesťanství, ale já byl tehdy k tomu nějak hluchý.

Za svůj život jste poznal několik sborů. Kolik jich vlastně bylo?

Po svatbě jsme začínali v Liberci, tam jsme strávili asi jen 4 měsíce před mým nástupem na vojnu. Po návratu z vojny jsem byl poslán jako obvodní lékař do Poniklé nad Jizerou. Poniklá patřila do sboru Křížlice, ale do kostela jsme se dostali jen málokdy, neměli jsme auto a s malými dětmi to bylo těžké. Pak přišlo 5 let v Semilech, sborem v Libštátě. Tehdy jsem už cítil určitou krizi víry — zabýval jsem se intenzivním studiem materialismu, pavlovské fyziologie, pracoval jsem v odborech. Zůstával jsem poněkud mimo sbor. Pak jsem se přihlásil jako obvodní lékař do pohraničí — usadili jsme se ve Varnsdorfu.

Sborového života se však účastnila vlastně jen Alena s dětmi. Byli jsme v přátelských vztazích s farářem Kotoučkem, který se mě snažil evangelizovat apelováním na moji osobní spásu. Mně však pomohlo něco zcela jiného. Mezi mými pacienty byl kněz, byl to Valach z Lidečka, který prožil sedm let v jáchymovských dolech. Vyprávěl mi, co v takové situaci znamená víra. Také mě pozvaly řádové sestry z Charity, zaujal mě jejich styl práce, pokoj, vytrvalé snažení, s jakým učily děti s těžkým postižením, které si druhý den již nic nepamatovaly. Měly velkou lásku a to na mě udělalo dojem. Viděl jsem úctu ke stvoření, k lidskému životu, viděl jsem, že člověk je víc než jen hmota a pouhá pracovní síla. To mě vedlo k tomu, že jsem se začal živě zajímat o studium Bible. Přelomem byl pro mě rok 1963, kdy jsem opravdu poznal, že pro nalezení životní základny nelze začínat od člověka, ale od Bible.

Po Varnsdorfu již následoval Vsetín?

Chtěli jsme se tehdy dostat blíž Praze, kde jsme měli rodiče, ale nakonec jsem dostal nabídku pracovat na Vsetíně. V prosinci 1965 jsme se stěhovali. Horní sbor vsetínský, vedený farářem Emilem Ženatým, nás přijal s velkou láskou. Teprve tam se dá hovořit o našem plném rodinném životě ve

Tehdy se náš Martin rozhodoval studovat teologii a to byl jistý impuls i pro mě. Podnítilo to mou touhu porozumět těmto věcem a začal jsem studovat v kurzu laických kazatelů. Po absolvování kurzu a složení zkoušek jsem dostal možnost pracovat jako jáhen ve Vizovicích. Nakonec mé působení tam trvalo 4 roky. Ve vizovickém sboru bylo cosi prostě radostného,

Alena a Vojtěch Zikmundovi

sboru. Po několika letech jsem byl zvolen do staršovstva, když Alena, která by k tomu byla povolanejší, nemohla kvůli malým dětem. Sžil jsem se s místními lidmi, poznal jsem i katolické rodiny, protože jsem byl jediný věřící lékař na Vsetíně. Odpolední hodiny jsem hodně věnoval návštěvám v rodinách, což bylo pro mě jako lékaře velmi cenné. Měl jsem také možnost poznávat hloubky lidské duše, zvláště tam, kde se blížil konec života. Vždycky znova jsem se přesvědčoval o tom, co znamená věřit, že člověk není sám, že má ke komu se vracet. Byl to velký rozdíl, když jsem viděl umírat lidi, kteří věřili, a ty, kdo víru neznali.

Pokud vím, po 25 letech na Vsetíně jste se pustil ještě do jiné služby, než byla ta lékařská...

sbor byl nekomplikovaný. Pracovalo se mi tam velmi dobře. Za těžiště své práce jsem pokládal návštěvy.

To byla jistě úplně nová zkušenost...

Je to zvláštní takto říci, ale měl jsem jako farář dobrou zkušenost i s pohřby, snad přispěl trochu i nahléd mého věku, v tom jsem měl výhodu před mladými faráři. Dokonce se mi jednou stalo, že si u mě pohřeb zamlouval i katolík. Ekuména tam vůbec fungovala moc hezky. Ale bez své ženy bych nemohl sborovou práci dělat. Alena řídila zpěv, hrála na harmonium, učila náboženství a pečovala o zahradu.

Do Prahy jste přišli v roce 1993? Vím, že jste se stal brzy kurátorem.

Asi to nebyl šťastný nápad, byl jsem nový a sbor jsem neznal, i když jsem měl zkušenosti z práce na Vsetíně a ve Vizovicích. Tenkrát se však nikdo jiný do té funkce nehlásil. Myslím, že jsem se spíše pak uplatnil, když jsme hledali nástupce po Mirkovi Dusovi, tehdy jsme s Martou Kadlecovou a Pavlem Coufalem objížděli sbory, některým farářům jsem psal. Rád vzpomínám na spolupráci s Petrem Slámou a Mikulášem Vymětalem, když jsme spravovali sbor bez definitivního faráře.

Jak se cítíte na Vinohradech, po všech těch sborech, kterými jste prošli?

Já se cítím velmi dobře, mně vyhovuje složení sboru, názory, smýšlení, možnost diskusí po bohoslužbách. Pro mě to bylo snadnější než pro Alenu, která byla lid-

skými pouty více zakořeněna na Vsetíně, poslední tři roky tam konala práci sborové sestry, navštěvovala členy sboru i v těch nejdlejších místech a v době nemoci faráře Šourka vyučovala děti. Ale i ona si tu brzy našla dobré přátele.

Mluvili jsme o vývoji ve vaší víře. Dá se na závěr nějak shrnout, co vám víra po celý ten pestrý život dávala a dává?

Hlavně vědomí, že nejsem sám, že nás všechny hřeje Boží láska, jen se jí stačí otevřít. Je mi v tom blízká Hromádkova teologie: on si vážil Vánoc, protože Bůh poslal svého syna, aby šel v lidském těle s námi a zakusil na vlastním těle všechno dobré i zlé, kromě hříchu. To je to, čeho si vážím.

Ptala se Jana Šarounová

Z rodinného alba: Vojtěch a Alena Zikmundovi, 1953

Pán Bůh s námi...

Mt 2,13-18 ¹³ Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a utec do Egypta, a bud' tam, dokavadž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil. ¹⁴ Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta. ¹⁵ A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého. ¹⁶ Tehdy Herodes uzřev, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav služebníky své, zmrdoval všechny dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podle času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců. ¹⁷ Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáše proroka, řkoucího: ¹⁸ Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není.

Naříkání a pláč a kvílení provázelo narození Pána Ježíše. Pláč a kvílení zprostředkovávají zprávy z jihovýchodní Asie. První léta života prožije podle této zprávy náš Spasitel jako bezdomovec a uprchlík. Tak jako tisíce těch šťastnějších, které nesmetly vlny v okamžiku, kdy se moře zbláznilo. Klikatými cestami jde příběh Božího kralování na zemi. Tu a tam na nebi zasvítl hvězda, třeba ta betlémská. A nám se zdá, že má Hospodin vládu pevně v rukou, že panuje nad zákony vesmíru a že špičky vědeckého světa tomu pokorně dávají za pravdu. Ale pak přijde Herodovo běsnění. Nebo jiné nepochopitelné neštěstí. Jak je tomu s Boží vládou ve světě?

Bible je na všeobecná pojednání o povaze Boží všemohoucnosti dost skoupá. Zato je plná písní o tom, jak krásně Bůh svět stvořil a uspořádal. Zaznívají v ní svědectví těch, které Hospodin vytrhl z nouze. Zpívají si tu a vyprávějí ti, kteří zakusili možnost nového začátku. Proti vši pravděpodobnosti vyvázli z nebezpečí boje, zakusili uzdravení nebo odpuštění někoho, komu ublížili. A teď se ptají, jak je to možné, kde se to vzalo. A ti starší mezi nimi, kteří to znají od svých rodičů, jim napovědí: To je přece Hospodin, Bůh

našich praotců, kdo vás takhle vysvobodil. A někdo z těch mladých s literární slinou dá své zkušenosti výraz třeba slovy: "Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad..." A s pohledem do budoucna troufale dodá: "...mnou nikdy nic neotřese". A někdo jiný, světa znalý, svou zkušenost Hospodinovy záchrany odjeje do slov "Všemohoucí, Stvořitel nebe i země..."

Ale pak jsou tu slzy a pláč. Ve světě i v Bibli. Někteří se snaží utrpení ve světě vysvětlit. V Bibli se o tom, proč je na světě utrpení, vede spor. Je to zvláštní spor. I když v něm zaznívají hlasy velmi protikladné, jako by se všechny obracely ze stránek Bible na nás, čtenáře a posluchače o dva tisíce let později. Vtahují nás do svého sporu, jako by to byl i náš spor. Ale neptají se nás: "Co si o problému myslíš? Jaképak máš vysvětlení?" Namísto toho se ptají: "Co uděláš s utrpením kolem sebe!?"

Ptáme-li se na Boží vládu ve světě, na Boží království, odpovídá evangelium: Boží království přišlo v Ježíši Kristu. Království? Narodil se jako bezmocné dítě, bezmocně ukřižován zemřel. Pro utrpení a smrt nepodal vyčerpávající vysvětlení. O Hospodinu Bohu nám ale prozradil jedno: jeho nevládnoucí silou je láska, s níž se dává do proměny světa, proměny odspoda, zevnitř a s nasazením sebe samotného. Víc než ruce nebeských andělů jsou v jeho království důležité ruce těch, kdo se tomuto království zevnitř proměnění podvolují. Pán Ježíš se připojil k těm, kdo snášejí utrpení a smrt. Řekl, že bude nablízku všem hladovým, žíznícím, putujícím, nahým, nemocným a vězněným (Mt 25). Je tam, kde jsou oni. Ne aby velebil utrpení a smrt pro ně samotné, ale aby svou blízkostí narušil vládu zmaru, samoty a nesmyslu. Aby mohlo platit, že "ani smrt ani život... nedokáže nás odloučit od lásky Boží". I do nejhlubší temnoty vnesl světlo vzkříšení, záblesk toho, jak to Pán Bůh se světem myslí a jak to nakonec bude. Lze-li ale tvářit v tvář utrpení něco o Pánu Bohu tvrdit s jistotou, pak to, že nyní je v Ježíši Kristu blízko všem trpícím. Náš Pán a Spasitel je jedním z nich a potřebuje naši pomoc. **Petr Sláma**

Janské Lázně posedmé

Pokud jsem se nepřepočítal, třetí lednovou sobotu jsme zahájili sedmý díl sborových pobytů v janskolázeňském Sola Fide. A čtvrtou lednovou sobotu jej zdárně završili. Pokračování naplánováno na druhou březnovou sobotu 2006 a zváni jsou všichni. Tyhle tři věty nadité pořadovými číslovkami však neřeknou nic o tom, jak jsme si to letos užívali. Každý asi po svém a věřím, že všichni dohromady dobře. Stejně jako v letech minulých i letos bylo naše společenství věkově hodně pestré v rozpětí od nejmladší skupinky mimin, dosahujících věkem necelého roku jednoho, po sestru Hradeckou, která letos dovrší roků 97.

*Matěj Cháb
Fotografie pořídili Raisovi*

Vysvětlení

Podzimní rozhodnutí staršovstva o katechezi

Dovolujeme si vám předložit dva články, které se zabývají rozhodnutím staršovstva o ukončení pracovního poměru s naší stávající katechetkou Evou Šormovou. Rozhodli jsme se tyto články uveřejnit zejména proto, že nebyl prozatím (snad až na výjimku otevřeného lednového staršovstva) čas ani prostor na otevřenější vyřčení názorů k tomuto rozhodnutí a také proto, že z rozhovorů s některými členy

V tomto článku se ze svého hlediska vyjádřím k rozhodnutí staršovstva o odchodu sestry Evy Šormové z funkce katechetky. Za normálních okolností by nebylo nutné o tom psát. Leč Eva nedokáže zakrývat, že odchází ze své funkce nedobrovolně. Přitom žádné písemné vysvětlení dosud podáno nebylo. Uchyluji se k němu, i když jsem si vědom toho, že sám mám daleko od toho být objektivní. Zároveň se nedomnívám, že jsem v celé záležitosti neviný. Jistě jsem sám mnohokrát chybil. Evin odchod jsem inicioval z jisté bezradnosti. Pokračovat dál stejným způsobem bez nějaké zásadní změny by znamenalo pokračovat v konfliktech. To nebylo žádoucí. Avšak debata o těchto zásadních změnách ve způsobu vykonávání a organizování katecheze dětí ve sboru se také nemohla rozvinout, protože ji Eva zjevně od začátku chápala jako projev nedůvěry ve svou osobu. Tyto i další důvody zapříčinily, že nastala jakási patová situace, nebylo jasné, co bude dál. Odtud pak lze rozumět tomu, proč se v měsíci září nevyučovalo náboženství a nevysluhovala se svatá Večeře Páně. To píšu úvodem.

Předně bych chtěl říci, že Evin odchod pokládám za ztrátu nejen pro sbor, ale i pro sebe samotného. Eva sama je velmi

sboru bylo zřejmé, že jejich názor na toto rozhodnutí je utvářen na základě citově zabarvených nebo útržkovitých informací. Byli bychom rádi, aby na tomto místě bylo také vyjádření Evy Šormové, a proto jsme ji také požádali, zda by je nechtěla napsat. Eva tuto nabídku rozmýšlela, a nakonec odmítla.

Za redakci mch

pracovitá, nápaditá a inspirující vykladačka Písma svatého. Zažili jsme v naší spolupráci mnoho krásného. Nelituji let naší spolupráce, přestože nebyly snadné. S Evou jsme se v některých věcech dobře doplňovali. Rád jsem jí přenechal volnou ruku v práci s dětmi, protože jsem viděl její obdarování i chuť se v této sféře angažovat. Také naše teologická východiska si jsou podobná. Nám oběma je blízká bratrská a reformovaná tradice, jakkoli jsme se nedokázali sjednotit v některých ekumenických a liturgických důsledcích našeho vyznavačství.

Problém začal teprve tam, kde Eva vystupovala ve svém katechetickém působení natolik do popředí, že se jen stěží dovedla s někým o svou práci podělit. Spolupracovníky sice měla, ale vždycky jen v roli pomocníků. Aby ti druzí vedle ní mohli růst, aby oni sami mohli jednou druhé věst, musil dostat důvěru k samostatné práci. Jednou třeba zorganizovat tábor, jindy připravit vánoční hru. A třeba i jinak. Tohoto přenesení důvěry ze sebe sama na někoho jiného, zdá se mi, Eva schopna nebyla. Ráda měla věci sama nejen pod kontrolou, ale přímo ve svých rukou. Ale to nebyl důvod pro její odchod z funkce katechetky.

Důvod byl tento: Evu dlouhodobě provázelo napětí s některým z rodičů dětí, které učila, občas také se mnou. Někdy ono napětí pokleslo, jindy přerostlo v konflikt, někdy zcela vymizelo, ne však na dlouho. Hodně jsme o těchto ne zrovna příjemných záležitostech s Evou mluvili, přesto jsme nenašli způsob, jak jim předcházet. Nakonec jsem dal presbyterům podnět k tomu, aby se ta záležitost řešila zásadně — v širším složení. Přitom jsem si byl a zůstávám vědom toho, že jinak je Eva dobrou teoložkou. Nejprve se konala rozprava ve skupině asi desíti osob včetně katechetky a faráře. Ta nevedla k žádnému jasnému výsledku. Pak se problém řešil přímo na schůzi staršovstva — za účasti náměstka seniorky Pražského seniorátu. Staršovstvo po dlouhé, samostatné diskusi (které jsme s Evou byli přítomni jen zčásti) navrhlo

Cítím potřebu přidat ze svého pohledu také pár řádek k tomu, proč staršovstvo schválilo ukončení pracovního poměru Evy Šormové ve funkci katechetky. Toto rozhodnutí je jistě v určitém slova smyslu prohrou — pokud se spolu křesťané nemohou domluvit, není to nejlepším svědectvím pro svět kolem nás a neposiluje to ani naši víru. Nicméně pro křesťany i nekřesťany platí v tomto obdobná pravidla. Pokud je člověk konfrontován s tím, že někdo má něco proti němu, může reagovat v zásadě dvěma způsoby: tím prvním je popření problému a prohlášení “stěžovatele” za nevěrohodného člověka, který chce škodit a jehož motivy jsou špatné. Tím druhým pak vážné zamyšlení se nad vlastním jednáním a snaha vyjít druhému aspoň kousek vstříc i v případě, že s ním úplně nesouhlasím, své jednání posuzuji podle jiných měřítek a považuji ho za správné. Taková domluva se však ani po mnoha rozhovorech nezdařila — necht' každý sám sebe zkoumá, jak k tomu přispěl.

Byla a je to těžká situace, kterou zřejmě nikdo ze zúčastněných nenese lehko a bez

usnesení, že sestra Šormová bude pracovat jako katechetka ve vinohradském sboru do 30.6.2005. Oba jsme s tímto návrhem souhlasili. Rozhodnutí staršovstva bylo tedy stvrzeno až po konzultaci s námi.

I přes výše zmíněné výhrady převažuje vděčnost za Evinu působení v našem sboru ve funkci katechetky. I po skončení jejího úvazku budeme stát o další spolupráci s ní na platformě staršovstva, atp. Jinak je ovšem známo, že na podzim sestra Šormová úspěšně ukončila teologické studium a zároveň požádala staršovstvo o doporučení na vikariát, které vzápětí obdržela. Rozhodne-li se pro tuto cestu, lze se nadít, že po vlastním vyhodnocení svých pestrých katechetických zkušeností se z ní za čas stane pro svou církev velmi přínosná farářka.

Martin T. Zikmund

otázek do vlastního svědomí, zda něco šlo udělat jinak. Pochopitelně nelze také nemyslet na to, jak vše bude s katechezí dál. Podstatou toho, proč se staršovstvo rozhodlo nakonec Evinu působení ve funkci katechetky ukončit, nebyla však ani bezohlednost, ani nevděčnost, ani chuť ubližovat a přerušovat ze závisti či jiných zlých motivů práci, která se pěkně rozběhla. Důvodem rozhodnutí bylo to, že jsme po mnoha rozhovorech nenašli jiné východisko. S vědomím, že hříšní jsme všichni a že nikdo z nás není ani dokonalý, ani na druhé straně jednoznačně záporný. Chci zdůraznit, že toto rozhodnutí se týká katecheze, ale rozhodně neznamená, že bychom Evu nechtěli již ve sboru vídat, být s ní a nést spolu s ní jak ovoce společné služby, tak také své i její nedostatky.

Napsala jsem, že pro křesťany i nekřesťany platí obdobná pravidla. Trochu bych to opravila: Máme navíc možnost modlit se tam, kde selhává naše moudrost. Věnujme tedy Evě, bratru faráři, staršovstvu i celému sboru více modliteb než rozhořčených slov.

Jana Šarounová

□ Bzenec 2005

Pozvánka na tradiční jarní výlet ve dnech **6. až 8. května 2005**

Pátek: posezení u Fučíkovských (sklep nebo zahrada dle počasí)

Sobota: odpoledne — výlet po okolí (možností je spousta, záleží na dohodě), večer — posezení ve sklípku

■ Ubytování — Hotel Junior Bzenec — předběžná cena cca 300 Kč osoba/noc.

■ Předběžná cena konzumace ve sklepe je 300 Kč. (Cena zahrnuje víno a něco na zub.)

■ Vlastní doprava — autem cca 280km, dobré spojení vlakem i autobusem.

■ Závazné přihlášky se zálohou 500 Kč je nutno podat **do 27. 2. 2005!** Později by byl problém se zajištěním ubytování.

■ Počet míst je omezen kapacitou sklepa — kdo dřív přijde, ten dřív mele!

■ Přihlášky a další informace dostanete u Fučíkovských.

■ Kontakt tel. 222 722 516, Jirka 608 819 7 51, Jana 777 934 322

Na společně prožité dny v krásném prostředí Slovácka se těší

Jana a Jirka Fučíkovských

□ Setkání konfirmandek a konfirmandů z let 1971 až 1981

Milé sestry a bratři, srdečně si Vás dovoluujeme pozvat na setkání konfirmandek a konfirmandů z let 1971 až 1981 (vítání budou i ostatní), které se uskuteční **v pátek 4. března 2005** od 19.00 ve sboru v Korunní 60 v prvním patře. Těšíme se na Vás.

Magdalena Mandíková-Jelínková a Eva Smolíková-Šormová

□ Pozvání na Světový den modliteb

Milí bratři a sestry, již nyní připomínám, že se blíží každoroční Světový modlitební den, který připadá vždy na první pátek v březnu. Letošní program s liturgií "Ať naše světlo svítí" připravil výbor SDM v Polsku, na základě textů Mt 5, 13-16; 6, 22-23; Ef 5, 8-14. Pražský výbor SDM se usnesl, že bude jedno celopražské modlitební shromáždění. Dosud nebylo rozhodnuto, která církev a který sbor bude hostitelem tentokrát, ale určitě se sejdem **v pátek 4. března**, nejspíš v 16.30 hod. Místo bude upřesněno v ohláškách. Jste srdečně zváni všichni - muži i ženy.

Alena Zikmundová

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 13. 1. 2005:

■ pohovořilo se sestrami z křesťanské služby o dojmeh a poznatcích z jejich práce v loňském roce;

■ přijalo informaci, že chrámová sbírka na pomoc JV Asii 10.1. vynesla 9.000 Kč a archová sbírka, která trvá do konce ledna, doposud 23.300 Kč;

■ bylo informováno, že skutečnost ve výběru salárů za rok 2004 (422.000 Kč) zaostává oproti plánu v rozpočtu na rok 2004 (492.000 Kč);

■ vzalo na vědomí informaci o průběhu prací spojených s přechodem na podvojný účetnictví. (es)

□ Zpráva z redakce

Další pokračování seriálu Z historie Vinohradského sboru bude otištěno v příštím čísle.

Něco o Svítáku

Volné pokračování na téma Hudba a zpěv, tentokrát z pohledu mládeže

Při čtení článku pana Lešikara jsem si uvědomila, jak máme ty zpěvníky hezky rozdělené: modrý, tradiční, prověřený léty a zkušenostmi, oranžové Dodatky s písněmi kratšími a veselejšími a dva dětské s kouzelnými Radovými obrázky a písničkami, které umím dodnes. Ale co s tím pátým? "Svíták", zpěvník oblíbený nejen mezi mládeží, jde totiž napříč generacemi i žánry. Najdeme tu vedle písniček Sváti Karáska, Miloše a Ludka Rejchrtových i černošské spirituály, zpěvy z Taizé, tradice i koledy, nehledě na "klasiku". Svíták je vlastně jakýsi koncentrát našich písniček, vhodný jak na tábory, tak třeba na bohoslužby.

Jeho všeobecná upotřebitelnost a oblíbenost je dobře vidět třeba na sjezdech mládeže. Ze Svítáků se zpívá při pobožnostech a přednáškách (písničky jsou většinou tak známé, že stačí říci jejich číslo a zpěvníky ani nejsou potřeba), ale třeba i při cestě vlakem nebo na procházce přírodou.

A co je na tomto modrém zpěvníku s kometou nejlepší? Mnohost žánrů? Akordy? Nevím jak pro koho, ale pro mne jsou to jednoznačně vzpomínky — na večerní táborové sedánky s kytarou, na zpěv, který se ozýval z kupě při cestě na sjezd do Vsetína... ano, mám mnoho důvodů, proč říci, že Svíták je můj zpěvník nejmilejší.

Blanka Uličná

Anketa o církevní hudbě

Kolem této ankety se na mládeži rozpoutala poměrně bouřlivá debata. Shodli jsme se však na tom, že máme rádi všechny zpěvníky, ale z některých prostě zpíváme raději a stejné je to i s písničkami... Odpovídalo 6 mladých lidí. A výsledek vidíte tady:

1) Jaký je tvůj oblíbený zpěvník? 2) Které písničky zpíváš nejraději?

1) EZ
2) Studně nepřevážená (J.A. Komenský), Radujme se vždy společně

1) Dodatek
2) Kristus je má síla, Někdo mě vede za ruku, Šly rána ke hrobu

1) všechny
2) Začnem' píseň novou

1) Dodatek, Svíták
2) Nové přikázání, Moc předivná

1) všechny
2) všechny

1) Buď tobě sláva, Svíták
2) Apoštolská, Hory doly stráně

□ Sborové akce v únoru

Úterý	1.2.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: J. Raisová o ekumenickém setkání žen v Srbsku
Čtvrtek	3.2.	19.00	Liturgie s vysluhováním VP v Korunní 60
Pondělí	7.2.	16.30	schůzka křesťanské služby
Pondělí	7.2.	19.00	schůze hospodářské komise
Čtvrtek	10.2.	19.00	schůze staršovstva
Neděle	13.2.	9.30	1. postní neděle, VP
Úterý	15.2.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M.T. Zikmund o J. Durychovi — publicistovi
Čtvrtek	17.2.	18.00	koncert s přednáškou J.Sokola: v hudební části zazní díla L. v. Beethovena, B. Martinů a A. Dvořáka v podání B. Matouška a P. Adamce
Neděle	20.2.	9.30	rodinná neděle: M.T. Zikmund — stručné uvedení do života a díla J. Calvina
Středa	23.2.	10.00	divadlo Krab: pohádka pro děti — pořádá Centrum matek a dětí
Středa	23.2.	19.00	výroční schůze MOKJ: Jaroslav Durych versus Karel Čapek (literární polemiky). Rozprava o další činnosti MOKJ, event. volby do výboru.

Biblické hodiny se konají každou středu od 19.00 hodin, kromě 23.2., kdy se od 19.00 koná schůze MOKJ.

Mezinárodní společnost A. Dvořáka zve na klavírní koncert R. Kvapila s přednáškou na téma R. Schumann — velký romantik. Koncert se koná ve středu 16. února v 15.00 hodin v Korunní 60.

□ Provoz farní kanceláře

Úřední hodiny sborové sestry:

pondělí	8.00 — 12.00
úterý	8.00 — 12.00
středa	12.30 — 15.00
čtvrtek	8.00 — 12.00

Pastorační hodiny faráře:

středa	9.00 — 11.30
čtvrtek	18.00 — 19.00
pátek	9.00 — 11.30

Tel. do kanceláře: 224 253 550, mobil: 775 243 550

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**